



ZÁHADA GREYBOURNE HALLU

Záhadné a nádherné atmosférické...
Román Abigail Wilsonovej je plný nebezpečenstva, intrig a tajomstiev.
Veľo odporúčam!

Sarah E. Ladd

ABIGAIL WILSON

ZÁHADA
GREYBOURNE
HALLU

ABIGAIL WILSON

ABIGAIL WILSON
Midnight on the River Grey

Copyright © 2019 by Abigail Wilson

All rights reserved

Published by arrangement with HarperCollins Christian
Publishing, Inc.

Cover design by James W. Hall

Original package design © 2019 Thomas Nelson

Cover photography © Steven Hyatt, iStock images and Shutterstock

Translation © 2026 by Miriam Ghaniová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

ISBN 978-80-575-0988-2

Venujem mame,
svojej najlepšej priateľke,
svojej prvej knihovníčke,
svojej najväčšej fanúšičke.
Ďakujem ti, že si mi ukázala,
ako vyzerá nezištná láska a skutočná odvaha,
a že patríš medzi tých niekoľko ľudí,
s ktorými sa delím o svoje nádeje,
obavy a sny.

Prológ

1811

Škótska vysočina

„Kto je tam?“ ozval sa matkin strašidelný šepot. Vo vzduchu okolo jej postele sa vznášal pach choroby a pries-
tor pohltit smútok.

„Rebecca?“ ozvala sa znova.

Srdce sa mi rozbúšilo, keď som ju chytila za krehkú ru-
ku. Spoznala ma len raz, bolo to dávno, pred niekoľký-
mi mesiacmi, ale moje meno nevyslovila, odkedy sme sa
pred šiestimi rokmi presťahovali na Vysočinu. „Áno, ma-
ma, to som ja.“

V mihotavom svetle sviečok prižmúrila oči, akoby ma
nevedela celkom spoznať. „Ako krásne dnes večer vy-
zeráš.“

Vykrútila som pery do slabého úsmevu, lebo som ve-

dela, že vyzerám hrozne. Bože, veď som takmer dva dni neopustila jej spáľňu, ale to v ostatnom čase nebolo až také nezvyčajné. Toto náhle zhoršenie jej stavu mi však pripadalo iné.

Mokrou handričkou som jej poutierala čelo. „Máš bolesti? Mám upokojujúci nápoj, ak chceš.“

Ležala nehybne ako príznak živej ženy, ktorou kedysi bola. Skúsila som to znova. „Možno trochu vody? Určite si musíš niečo dať.“

Zvykla som s ňou hovoriť, akoby sa nič nezmenilo, aj keď som vedela, že nebude reagovať tak, ako by reagoval každý normálny človek.

V nočnej tme som rozoznala, ako pokrútila hlavou, potom si odkašľala. „Ozval sa ti Jacob?“

Pri bratovom mene som stuhla a pohľad mi sklzol na list, ktorý som práve čítala. Ako to vedela? Ruku som si pritisla na krk, ďalšie slová som volila opatrne. „Včera som od neho dostala list. Píše, že prišiel do Greybourne Hallu a pán Browning je presne taký, ako si predstavoval: chladný a nevlúdny. Napriek tomu má v pláne tam nejaký čas zostať.“

„Chladný? Syn Fanny Browningovej? O tom nepochybujem.“

Srdce sa mi rozbúchalo. Na niečo si spomenula – na niečo z našej minulosti. Ani som sa nepohla. Mohla by byť konečne pri zmysloch? Ruky sa mi triasli, keď som vrátila handričku do misky s vodou.

Po rokoch starostlivosti o matku, ktorá skôr pripomínala starostlivosť o malé dieťa, som sa neodvážila dúfať v jednu noc, v jednu chvíľu s mojou matkou, ktorá mi

bola ako dievčaťu taká blízka. Neodvážila som sa pohnúť ani o centimeter od strachu, že tá chvíľa pominie.

„Ale ty si sem so mnou prišla.“ Rozhliadla sa okolo seba zahmleným pohľadom. „Na toto hrozné miesto ďaleko od všetkých mojich priateľov... Jacob by to nikdy neurobil.“

„Ja...“ Čo som na to mala povedať? Hovorila pravdu. V istom zmysle sme boli zabudnuté, ponechané samy na seba, ale bolo v tom oveľa viac. Odvrátila som sa rozhodnutá nepremýšľať o všetkom, čo sme prežili. „Preháňaš. Nemyslím si, že je to tu také hrozné. Škoda, že nevidíš tie hory, mama, strmé kopce, ostré útesy a zelené lúky. Nič na svete sa nevyrovná kráse Škótska. Domček je možno trochu malý, ale kde si lepšie oddýchnes? Neľutujem ani chvíľu, že som sem s tebou prišla.“ Plecia mi klesli. „A prosím ťa, nehovor tak o Jacobovi. Má nás veľmi rád. Odkedy odišiel otec, má veľa povinností.“

Polopравdy sa hovorili ľahko. V Londýne som ich opakovala dosť často. „Je tvoja matka v poriadku?“ pýtali sa ma v spoločnosti. Zakaždým som bez váhania odpovedala: „Má sa dobre, ďakujem.“

Ale vôbec jej nebolo dobre.

Pri spomienkach na súcitné pohľady našich takzvaných priateľov som sa takmer rozplakala. Dokonca aj teraz pri matkinej smrteľnej posteli mi pripadali príliš bolestivé na to, aby som o nich uvažovala.

„Rebecca.“ Matka sa pokúsila posadiť. „Musím ti niečo povedať, skôr ako...“ Jej hlas prešiel do slabého šepotu.

Uložila som ju späť na vankúš a naklonila som sa dopredu. „Áno, mama?“

Pokrútila hlavou. „Je mi tak ľúto, tak ľúto za...“ Po lícach jej stekali slzy a jej slová zanikli v plači.

„Pst. Nesmieš tak hovoriť.“ Dotkla som sa jej sivých vlasov a spomenula si na časy, keď po vlasoch hladkala ona mňa.

Aj v mojich očiach sa zaleskli slzy. Veľmi dobre som vedela, čo chce povedať. Bolo jej ľúto, že sme odišli z Londýna, jej stavu, všetkých tých rokov, keď som ju musela opatrovať. Ale takéto veci nemala hovoriť nahlas. Vždy nás spájalo hlboké puto, a keď som pocítila, že sa blíži jej odchod, na všetko som zabudla. „Mám ťa rada, mama.“

Prstami mi zovrela ruku. „Je mi to tak ľúto...“ Prinútila ma pozrieť jej do sklených očí. „Tak veľmi ma mrzí... že jedného dňa... budeš ako ja.“

I

*O dva roky
Londýn*

„Mám novinky, teta Jo.“ Zatvorila som za sebou dvere do salóna a oprela sa o hrubú zárubňu. „Ale nie je to to, v čo som dúfala.“

Stránky časopisu sa zachveli, mušelín zašuchotal. Teta Josephine preplávala cez salón. „Rebecca, posledných niekoľko hodín som bola celá bez seba od strachu. Poď si hneď sadnúť. Musím ti povedať niečo dôležité.“

Rozviazala som si čepiec a hodila ho na pohovku. „Ospravedlňujem sa, že som dnes ráno tak náhle odišla, ale bola som v súdnej kancelárii... vieš, ohľadom pána Browninga.“ Nečakala som, že keď vyslovím meno toho muža, spôsobí mi to rovnakú bolesť ako pred

deviatimi mesiacmi, keď som sa zaprisahala, že ním budem pohrdať. Srdce sa mi rozbúšilo.

Teta Jo zašmátrala po vyšívanej stuhe zvončeka, potom sa posadila ku mne, čipkový čepiec mala nakrivo. „V súdnej kancelárii, drahá? Čo sa deje?“

Bolo to trochu ťažšie vysvetliť, ako som čakala. Rýchlo som sa nadýchla. „Dost som rozmýšľala o našej, ehm, súčasnej situácii a napadlo mi, že by bolo rozumné obrátiť sa na súd so žiadosťou, aby mi prideliť nového poručníka.“

Teta Jo prevrátila oči.

„Keď otec pred rokmi určil za môjho poručníka pána Browninga, nikomu ani vo sne nenapadlo, že neskôr zdedí všetky majetky viazané na rodinnú líniu. Vzhľadom na to, čo sa stalo, som si myslela, že súd by mohol môj prípad prehodnotiť.“

„Ach, Rebecca.“ Odpoveď tety Jo znela skôr ako povzdych. „Ale ten škandál...“

„Mňa sa to netýka. Som rozhodnutá nájsť spôsob, ako si my dve zariadime vlastný život. Nič mu nedlhujem.“

„Moja drahá.“ Hlas sa jej zachvel. „Snažíš sa postať o svoju tetu, všetka česť, ale...“ Španiel King Charles, ktorý spával pod stolom, využil tetino zaváhanie ako príležitosť a vyskočil jej na kolená. Bez jediného pohľadu si ho pritúlila k obnoseným denným šatám. „Ale ako máme vyžiť z pol guiney týždenne?“

„Viem, že ty nemáš majetok, ale ja mám nejaké peniaze od otca, ak mi ich môj poručník dovolí použiť. A prosím, nehovor, že by mali zostať ako moje veno, lebo s tým zásadne nesúhlasím. My dve sa budeme mať

spolu dobre. Ty, ja a, samozrejme, Sophie.“ Pozrela som na psíka. „Už nechcem počuť žiadne reči o tom, že ju dáme preč.“

Teta Jo zovrela Sophie v náručí. „Myslím, že by som to nikdy nedokázala.“ Ťažko prehltna. „Teda dať ju preč.“

„Som odhodlaná nájsť pre nás dve nejaký spôsob, ako žiť ďalej.“ Zamračila som sa. „Ale nateraz to nepôjde bez súdu. Proces je oveľa komplikovanejší, než som predpokladala. Keby nám ten hrozný Browning dovolil...“

„Ach, moja drahá, je niečo, čo musíš vedieť.“

„Čo je to?“

Na čele sa jej urobila vráska a pohľad presunula k dverám. „Je to to, čo sa ti snažím povedať, odkedy si prišla. Je tu.“

Úsmev mi zamrzol na tvári. „Pán Browning? V Londýne? Tomu neverím.“

„A predsa je to pravda. Prišiel priamo sem do nášho domu. Dnes ráno tu nechal navštívenku, keď som vo svojej izbe pila čokoládu. Ach, Rebecca, musím sa priznať, nevedela som, čo mám robiť, keď mi ju pani Fisherová priniesla, ale poslala som mu vlastnú navštívenku.“ Ukázala na stolík v hale. „Jeho navštívenka pre teba je stále tam. Nemala som odvahu dotknúť sa jej.“

Srdce mi bilo ako zvon, keď som kráčala k príborníku. „Nepreháňaj, teta.“ Vzala som ju do prstov.

Pán Lewis Browning.

„Hm... Jeho meno vyzerá na papieri rovnako bezcitne, ako som si myslela.“ Odhodila som kartičku. „Ale

na tom teraz nezáleží.“ Zdvihla som bradu. „V tejto nepríjemnej situácii mám teda skvelú príležitosť. Už cestou domov som sa rozhodla, že mu napíšem list. Teraz sa s ním porozprávam osobne a pri troche šťastia sa to už nikdy nezopakuje.“

„Ach, moja najdrahšia. Si oveľa odvážnejšia ako ja. Nikdy nepochopím, ako ťa mohol tvoj brat nechať v takej ťažkej situácii.“

Na povrch vyplával studený prívál spomienok a hlas sa mi zachvel. „Nemohol tušiť, že ho zavraždila.“

„Rebecca! Pozor na jazyk. Nesmieš hovoriť takéto veci. Okrem toho nevieme, či ho niekto zavraždil.“ Teta Josephine si pritísila vreckovku na čelo a potom prstom poklepala po látke. „Žiaľ, v tejto nešťastnej záležitosti ide asi o viac, ako som si myslela ešte včera. Vieš, ráno som dostala list od tvojej sesternice Ellen a tá sa o pánovi Browningovi vôbec nezmieňuje pochvalne. Vôbec.“

Z bočného stolíka zdvihla biely list papiera a rozložila ho. „Pozri, tu píše, že ľudia v Plattsdale ho začali nazývať Polnočným diablom a cez deň je z neho úplný samotár. Ellen hovorí, že nakoniec priznal istú zodpovednosť za Jacobov pád z mosta, ale nič viac. Čo si o tom máme myslieť?“

„Ja...“ Stisla som pery a prebehla očami krátku správu, túžiac po akýchkoľvek novinkách. Jasné, že moja hlúpa utáraná sesternica musela vyťahovať detaily okolo Jacobovej smrti. Ale okrem toho, čo mi už povedala teta, nebolo tam nič nové.

Pomaly som vrátila list späť. „Možno by sme mali

navštíviť Ellen, aby sme sa o tom porozprávali. Dalo by mi to šancu...”

„Nie, nie, moja drahá. To nepôjde, lebo celá rodina odišla do Bathu.“

Pri vchodových dverách sa ozvalo hlasné zaklopanie a naše pohľady sa stretli. Teta Jo sa chytila za hrud'. „Myslíš, že je to on?“

Chodbou sa ozývali kroky, ale ani jedna z nás sa nepohla.

Za stenou cvakli dvere a potom sa zavreli. Tikot hodin vyplnil napäté ticho. K prvým krokom sa pridali ďalšie a dvere do salóna sa otvorili. Vošiel muž v dlhom hnedom plášti s pani Fisherovou v päťách.

Vstala som a počúvala, ako oznamuje jeho meno akoby z diaľky. Koľkokrát som sa pripravovala na to, čo budem cítiť, čo poviem mužovi, ktorý mi všetko vzal? Stále dokola som si tú chvíľu predstavovala vo svojej izbe, ale to bolo pred niekoľkými mesiacmi. Pozrela som sa na rovnako udivenú tetu Jo.

Lewis Browning vošiel do miestnosti tichým krokom, vyzeral mladistvo, jeho postoj bol kultivovaný. Dobré som si uvedomovala, že môj opatrovateľ má len dvadsaťdeväť rokov, no vo svojej predstavivosti som si vykreslila starého vráskavého pána. Koniec koncov, pre pobyt v Škótsku s chorou matkou som ho nevidela vyše desať rokov. Nemohla som sa viac mylíť.

Zastal na okraji aubussonskeho koberca a všetko si prezeral bystrými očami. Na perách mal ľahostajný úškrn. Sňal si klobúk a odhalil tmavé kučeravé vlasy, uklonil sa a potom zdvihol pravú ruku. Zaleskol sa mu

na nej osamelý prsteň. „Sesternica Rebecca.“ Potom sa obrátil k tete. „Slečna Audleyová.“

Teta Jo zostala sedieť, lebo mala v lone Sophie, a pokynula na stoličku s lamelovým operadlom. „Prosím, sadni si. Je od teba veľmi milé, že si prišiel. Rebecca, dáme si čaj?“

Potiahla som stuhu na zvončeku, zosunula som sa na pohovku, chrbát som mala neprirodzene stuhnutý. Pochybovala som, že pani Fisherová príde. Aspoň som dúfala, že nepríde. Zostala nám len jedna slúžka a tento človek si nezaslúžil ani poslednú sušienku.

Pán Browning si napravil kabát a sadol si na ponúknutú stoličku oproti nám, potom sa naklonil dopredu a oprel si lakty o kolená. Prešlo niekoľko sekúnd, potom jeho oči zabľúdili k mojim. „Prišiel som kvôli istým nevyhnutným opatreniam.“ Jeho hlas bol hlboký, jednou rukou si podopieral bradu.

Na zdvorilostné reči teda nemal veľa času. No, ani ja som nemala. „Výborné načasovanie, bratranec. Dnes popoludní som ti chcela napísať.“

Stuhol. „Napísať mi?“

Prinútila som sa k úsmevu. Každý muž by sa tým cítil polichotený a ja som potrebovala čas, aby som premyslela svoj ďalší krok k nezávislosti. „S tetou sme si urobili niekoľko plánov, ktoré by sme s tebou rady prediskutovali.“

„Plánov?“

Mal v úmysle opakovať každé moje slovo tým neznesiteľným posmešným tónom?

„Áno, plánov.“ Zhlboka som sa nadýchla. „Urobil si

dobré, keď si nás nechaj pár mesiacov osamote, pretože som tak mala príležitosť uvažovať o svojej budúcnosti. Ver, že mám všetko pevne v rukách a od teba vyžadujem len málo. To znamená, že čoskoro budeme s tetou úplne sebestačné. Zatiaľ by som ťa však chcela požiadať,“ cítila som, ako sa mi chveje vnútro, „aby si nám dovolil zostať tu v londýnskom dome ešte rok alebo viac, kým nebudeme mať prostriedky na založenie vlastného podniku.“

Zdvihol obočie.

Pokračovala som zvýšeným hlasom. „Chápem, že sa musíš cítiť trochu nadradene, keď si zdedil majetky viazané rodinným právom po predčasnej smrti môjho brata, ale chcem ti povedať, že ti mienime platiť nájom. Teda toľko, čo si môžeme dovoliť, kým nebudeme úplne nezávislé. Som si istá, že chápeš, aké ťažkosti sme mali s prispôbením sa náhlejšiemu zmene pomerov, a nepochybne cítiš istú mieru zodpovednosti.“

Ústa mu skrivil slabý úsmev. „Ako presne mi plánuješ platiť nájom?“

Nezaváhala som. „Podrobnosti ešte nie sú celkom premyslené, ubezpečujem ťa však, že o všetko bude postarané.“

„Aha.“ Trochu pokrčil plecami. „Hoci oceňujem tvoje odhodlanie, obávam sa, že to, čo žiadaš, je, žiaľ, nemožné.“

„Nemožné?“ Strelila som pohľadom po tete Jo. „Prečo?“

„Pred dvoma dňami som prenajal tento mestský dom, vlastne som preto prišiel do Londýna, aby som ti túto informáciu odovzdal osobne.“

Otvorila som ústa, prebehla mnou vlna šoku. „Chceš povedať, že si prenajal môj dom?“

„Nie tvoj.“ Odmlčal sa. „Prenajal som svoj dom.“ Potom sa rozhliadol po miestnosti, akoby šlo o bežnú vec. „Viem, že sa tešíš z tohto krásneho miesta, ale nemám chuť udržiavať toto londýnske sídlo.“

Vyskočila som na rovné nohy. „Ako sa opovažuješ! Bez toho, aby si to čo len slovom spomenul mojej tete alebo mne?“

Sophie, zaskočená náhlým pohybom, vyskočila z te-tiných kolien a skotúlala sa pod stôl, kde začala prudko štekať na čizmy pána Browninga, pretože mali strapce.

Teta Jo, obmedzovaná slušnosťou a svojím kyprým telom, divoko šmátrala pod stolom, ale na psí obojok nedoťahla. Nahnevane zavolala na psa, ale Sophie nemala v úmysle vzdať sa útoku. Našla svojho nepriateľa.

V tej chvíli vošla do miestnosti pani Fisherová s podnosom na čaj a poslednými sušienkami. Bála sa psov, najmä tých, čo štekali, pri dverách sa potkla a ja som sa rozbehla, aby som ju zachytila.

Pán Browning ma však predbehol. Chytil tácku a umlčal psa jedným ráznym „Prestaň!“.

V miestnosti nastalo ticho. Sophie si odfrkla a položila huňatú hlavu na koberec, akoby sa kajala. Ohromilo ma náhle ticho. Bratranec sa ku mne nepríjemne priblížil. Tak blízko, že som zachytila závan jeho ostrej pomarančovej kolínskej. Náhlivo som ustúpila o krok dozadu a do tváre sa mi nahrnulo teplo.

„Ďakujem, pani Fisherová.“ Kývla som na slúžku, chy-

tila Sophie za obojok a jedným rýchlym pohybom som ju vyhodila na chodbu.

„Na jeden deň ste si užili už dosť, nemyslíte, slečna Sophie? Von!“

Zatvorila som dvere a vrátila sa do salóna odhodlaná navodiť dôveru, ktorú som už necítila. Rýchlo som pozrela na pána Browninga. Niečo na jeho duchapľnej tvári ma znova rozhnevalo. „Kde sme skončili? Ach áno. Vyčítala som ti, že ma s tetou chceš vyhodiť na ulicu.“

Zdvihol obočie. „Nie celkom.“

Hodila som naňho chladný úsmev. „Ako inak by si to teda nazval?“

„Nevyhnutnosť.“ Zdvihol ruku, aby mi zabránil v odpovedi. „Dovoľ mi to dokončiť.“

Ignorujúc jeho prosbu o zdvorilosť aj vystretú ruku, dostala som sa späť k pohovke a tetinmu boku. Môj ďalší krok treba starostlivo naplánovať.

Slová pána Browninga sprevádzal náznak irónie. Opäť sa posadil oproti mne. „Dúfam, že vám tento prechod čo najviac uľahčím. Budete mať štrnásť dní na to, aby ste si pobalili svoje osobné veci, pretože, ako som pochopil, zvyšok je súčasťou dedičstva.“

Do hlavy sa mi nahrnula krv. Myslel na všetko. Ako to s tetou stihneme v takom krátkom čase?

Pokračoval, nevnímal divoké myšlienky, ktoré mi krúžili v hlave. „O niekoľko dní príde môj právnik a poskytne vám potrebné prostriedky na dokončenie sťahovania do Greybourne Hallu. Ty a teta sa presťahujete koncom mesiaca.“

Teta Jo zalapala po dychu.

„Do Greybourne Hallu?“ vykĺzlo mi pri ďalšom nádychu. „Chceš, aby sme bývali v tvojom vidieckom sídle?“

„Prirodzene, keďže som tvoj poručník.“

V hrdle sa mi urobila hrča a srdce sa mi rozbúchalo. Tento muž, osoba zodpovedná za smrť môjho brata, očakáva, že s ním budem žiť? V jeho dome? Šialenstvo. „A keď odmietneme?“

„Obávam sa, že v tejto chvíli nemáte na výber. Všetko je už zariadené.“

Pán Browning prižmúril modré oči, bezpochyby si dôkladne prezeral, ako sa mi na tvári objavil šok z jeho vyhlásenia. Vzdychol. „Uvedomujem si, že Greybourne Hall môže mať pre vás neblahé asociácie...“

„Neblahé?“ Môj hlas zaznel trochu silnejšie, ako som chcela. „Takto to chceš nazvať?“

Pozrel po očku na tetu Jo, potom na mňa a v očiach sa mu zjavil bolestný výraz. Jeho hlas však zostal pevný. „Prepáčte, ak som vás vyľakal. Nečakal som takú prudkú reakciu na to, čo logicky považujem za ďalší krok. Možno by som sa mal vyjadriť trochu jasnejšie.“ Hlasno vzdychol. „Chcem len, aby ste zostali v Greybourne Halle, kým sa mi nepodarí nájsť nejaké vhodnejšie miesto. Nanešťastie, v súčasnosti mám len málo možností.“

Srdce mi zamrelo. Nemala som chuť cestovať do toho hrozného domu, nieto ešte v ňom bývať, ani jediná noc. Jacob vo svojich listoch opísal tú rozľahlú stavbu ako sivú hromadu kameňov vhodnú pre upírov alebo ešte niečo horšie. Vedela som si predstaviť pána Browninga,

tohto tmavovlasého diabla sediaceho predou mnou, že sa na takom mieste cíti ako doma. Ach, Jacob!

Z úvah ma vyrušil hlas tety Jo. „Ponuka pána Browninga ma trochu prekvapila, ale je veľmi veľkorysá, však, Rebecca?“ Prstami sa mi dotkla pleca.

Otvorila som ústa, aby som protestovala, ale teta Jo ma štuchla do boku. Opatrne som sa otočila tvárou k nej a ona sa poriadne napila čaju. Jej bystrý pohľad sa stretol s mojím ponad okraj šálky. Srdce sa mi rozbúšilo ešte väčšmi. Chce, aby sme išli do Greybourne Hallu. Ale prečo? Hoci so mnou nikdy nesúhlasila, že Jacoba zavraždili, veľmi dobre vedela, čo si o svojom bratrancovi Lewisovi myslím. Čo mohla sledovať tým, že podporila takýto návrh?

Vtedy mi pohľad padol na napoly otvorený list od Ellen. Atmosféra v miestnosti sa zrazu zmenila. Koľkokrát som už vyhlásila, že nejako, nejakým spôsobom odhalím pravdu o Jacobovej smrti? Zahŕňalo moje predsavzatie aj cestu do Greybourne Hallu? A stálo by to za to, aby som tetu Jo ťahala cez celú krajinu až na juhovýchodné pobrežie Anglicka? Aby som na vlastné oči videla ten most? Pomaly som vydýchla a zvážila ďalší krok.

Bola by som v dome, kde žil Jacob, mohla by som sa slobodne pozrieť, kam by som chcela, rozprávať sa, s kým by som chcela. Zúfalo som túžila po odpovediach. Teta Jo ma poznala lepšie ako ja sama.

Pán Browning sklonil bradu, nepochybne pripravený na ďalší odpor z mojej strany. Zahľadela som sa naňho. „Urobíme, čo si želaš. Môže byť po tvojom. Ja a moja

teta na tvoj príkaz opustíme tento dom a pôjdeme do Greybourne Hallu, kedykoľvek to naplánuješ.“

Na tvári sa mu mihlo čosi podobné nedôvere. Zaklonil hlavu. „Ako som povedal, môj právnik pán Drake vám pomôže so všetkým, čo bude potrebné na uľahčenie sťahovania.“ Vstal. „Keďže sme sa dohodli, obom vám prajem pekný deň.“

Sledovala som, ako opúšťa mestský dom s nejasným uspokojením, že sa mi istým spôsobom podarilo získať presne to, v čo som dúfala: budem mať šancu sama vyšetriť Jacobovu smrť. A predsa ma akosi nenechal chladnou výraz na tvári pána Browninga, keď sa lúčil: zdvihnuté čierne obočie, prenikavý, dlhotrvajúci pohľad. Dala som práve to, čo mi zostalo z budúcnosti, do rúk samotnému diablovi?